

Разходка в планината

*- Не, Есме! Спри!
Масата избухна в пламъци.*

“Спокойно, спокойно” - помисли си Есме и изпробва техниката, с която бе потушила пожара в спалнята. Уви. пламъците замръзнаха за момент, след това лумнаха към тавана с по-голяма сила.

- Момиченце, престани да правиш каквото и да било! - изръмжа госпожа Мелиса. В този момент двама старши магьосници влетяха в стаята. Госпожа Мелиса изкара момичетата навън. Есме опита да види през рамо, как майсторите ще угасят пожара, но бе грубо избутана.

Есме въздъхна, и ускори крачка. Потънала в мрачни спомени се беше отдалечила доста от селището. Пътеката ставаше все по-стръмна, рехавите дръвчета неусетно бяха прелели в гъста гора. Клоните се протягаха все по-нагоре и в далечината се ключаха като тунел над пътеката.

В последвалия инцидента разговор, майстор Анидор не намекна пряко за изгонване, но ...

- Как можа да си помислиш, че можеш да се намесваш, докато учител показва нещо!

- Аз, понеже знам как се прави, а госпожа Мелиса, нещо се обърка...

- Госпожа Мелиса е владеела ситуацията чудесно! И се е била подсигурила, срещу грешки, но не и срещу глупави опити за “помощ” от учениците!

- Аз щях да успея, ако Сибел не ме бе бутнал...

- Такаа, а когато си сама, как я мислиш? Всички ще те чакат да си направиш заклинанието чинно и покорно? Повярвай ми, често другите ще се опитват да ти попречат по всякакъв начин. Сложи към това и природните стихии, с които ще трябва да се справяш.

- Виждаш ли, колко си готова за магьосница! И да не съм чул повече за самодейност! Тук е училище, слушат се учителите. Иначе отиваш вкъщи. Там може да се самоподпалваш на спокойствие, колкото си искаш, без никой да ти пречи!

Великият майстор определено не беше щастлив, след поредната издънка на Есме. Нито намек за иначе постоянната му добродушна усмивка не мина през лицето му, по време на целия разговор.

Пътеката достигна до склон, открит от лявата страна, от който ниско долу се виждаха десетината къщи, на селището, в което младите магьосници се обучаваха. Малко по-далеч, извън малката котловина, в която бе разположено селището червенееха покривите на близкото село, от което идваха ратаите и прислужниците в селището, и от където основно селището закупуваше продоволствие.

Есме въздъхна, ускори крачка и отново започна да превърта в главата си предишни случки.

Есме и още три приятелки опитаха да оберат ябълковата градина от разстояние, вместо да се катерят по дърветата и да пълнят кошниците една по една. Лошото бе, че майсторите очакваха подобни хитрувания и опитът на хитрушите завърши позорно, четирите затрупани до брадичката с купчини ябълки, от които не можеха да се измъкнат, а около тях обикаляха другите ученици и се заливаха от смях. В очите на някои от по-големите се долавяше май съпричастност. “Тааааа, знаете, а не казвате!” Както и да е, привечер злополучните берачки бяха освободени от капаните си и “спечелиха” седмица в миялната, където и не помислиха да си облекчават наказанието с магия.

Гората беше вече много гъста. Младите дървета отстъпиха място на вековни дънери. Есме се огледа. Май беше се отклонила. Мислеше да мине по пътеката, която правеше дъга над котловината и да се върне, за да научи, какво са и отредили старшите магьосници. Дали не бе тръгнала по забранената пътека? Но до нея имаше характерна скала, а Есме не помнеше да е минала покрай нея.

Както и да е. Пътеката не изглеждаше страшна. А и каквото ще да става, в крайна сметка. Ако я изгонят, така или иначе никога повече няма да може да разгледа гората около селището.

Да и беше казал някой за тези ябълки! Никога нямаше да опита да ги бере с магия, след случката със сладките.

Тумба гладни момичета откриха тава със сладки в кухнята, защитена с леко заклинание.

Естествено, кой ще свали заклинанието - Есме!

В процеса на свалянето се оказа, че заклинанието всъщност не е чак толкова просто. След десетина минути потене, “специалистката” призна, че се е оплела много и нещата изглеждат доста по-неприятни от колкото в началото. Най-лошо, че нямаше как да спре!

В крайна сметка сладките се превърнаха във въглени, а Есме отнесе дълга лекция, колко опасно е развалянето на чужда магия, особено ако не познаваш стила на магьосника!

Госпожа Мириам обеща, да не казва за събитието на майстор Анидор, но той изглежда беше научил. Няколко пъти, когато го срещаше, майсторът спираше и я изглеждаше със странен поглед.

Месец по-късно Джил сподели, че чула, как госпожа Мириам казва на майстора: “Почти бе успяла. Не знам, как се бе справила, но не ѝ достигна много малко, да свали заклинанието!”

Крачка след крачка широколистните дървета отстъпваха на рехави борове. Беше се качила доста високо. Дали да не се върне? Ох, още малко. Защо все се заплиташе в такива истории. Ако вчера бе изчакала Силвана, да излязат заедно... Просто, като видя, как Стан се бори да оформи парче горещ метал, някак отвътре ѝ дойде, тя да опита да довърши магията, после нещата станаха неудържими. Естествено, задачата включваше клопки и затруднения, за които Есме въобще не помисли. В крайна сметка от бараката с инструменти на градинарите останаха само въглени. Виж, задачата на Стан беше изпълнена, но това не му донесе никакви точки, а на нея май ѝ предстоеше изгонване.

Беше навлязла в храсталаци, които се разреждаха и постепенно отстъпваха на гол сипей. вдясно имаше купчина бели камъни, вляво пропаст, а пред нея, купчина сиво-зеленикави камъни...

Тогава го видя!

“Искам да видя дракон” – бе казала, всъщност не толкова отдавна Есме на Пит, дърводелеца от родното ѝ село.

“Можеш.” - беше отговорил Пит. “Можеш да тръгнеш с ловна хайка или с пастири и от Гол връх да ги видиш отдалече. Или да продължиш да учиш и станеш велика магьосница. Тогава драконите може сами да пожелаят да те срещнат.”

Сега обаче не бе на безопасно разстояние, нито бе магьосница, камо ли велика, а драконът, когото бе помислила за купчина зеленикави камъни я гледаше с огромното си дясно око от някакви двадесетина метра.

Есме усети как замръзва и същевременно сякаш горещ живак се разлива из вътрешностите ѝ. Почувства, че всеки момент краката ѝ ще ѝ изневерят и ще рухне на земята.

Драконът проговори на своя език. Есме събра познанията си по езика на драконите. Той я поздравяваше и искаше нещо от нея. Какво ли?

- Ти не говори? Голям магьосник може говори! - този път драконът избра човешката реч.

Според познанията ѝ за драконите, този беше млад. Големината му, както ѝ структурата на люспите по врата му говореха за това. От друга страна само някои от старите дракони говореха езика на хората. А този говореше, макар и не много добре.

- **Аз ученичка, не магьосница** - Есме успя да скалъпи изречение на неговия език.

- **Ученичка?** - Драконът продължи на човешки - Нищо! Големи Анидор и Авгард знаят какво правят! Тях - ДОВЕРИЕ - натърти на последната дума драконът.

Есме искаше да каже, че е тук по грешка, поради огромно недоразумение, но само успя да промълви:

- Майстор Авгард не е в училището.

- Добре, качва! - драконът се приведе и застана така, че тя да може да се покатери по лапата му до гърба, където се виждаше и сравнително удобно място за сядане, между два шипа, за които можеше да се хване ездачът... ох, ездач на дракони...

- Къде...

- Разкаже на място. Тръгва!

Да каже, че всичко е огромна грешка. Как обаче ще го приеме драконът! Какво ще стане с доверието му към великите майстори! Но ако поеме към неизвестното и пак оплеска нещата...

Есме осъзна, че докато претегля възможностите за действие, вече се катери по гърба на дракона.

Ех, да става каквото ще. И без това, няма за какво да се връща в селището. Поне да изживее това последно приключение.

Помисли си, че драконът ще скочи в пропастта, за да полети. Но той просто разпери криле и подскочи. В следващия момент прелетяха над купчината бели камъни. Тласък с крилето и вече бяха над дърветата. Направиха кръг над котловината. Есме забеляза, как по пътеката, на откритото място, през което бе преминала бързо крачи магьосник. Хм, май той трябваше да е на нейното място.

Издигаха се по-високо и по-високо. Стана студено. Насрещният вятър я брулеше безмилостно. Поколеба се, но накрая направи заклинание за затопляне. Със страх очакваше реакцията на дракона, но той явно нямаше нищо против, пътниците му да правят каквото си искат, стига да не му пречат.

Летяха дълго над планински масиви, докато в един момент се спуснаха рязко над някакви голи, почти вертикални скални стени. Драконът се завърта с корем към скалите и влязоха в тесен процеп между две скали. Скоро стигнаха тясна площадка, на която огромното същество се закрепил с ноктите на краката.

- Тук!

Есме пропълзя по врата му и стъпи на площадката.

- В пещера много ценен за нас предмет. - дясната лапа посочи тясна дупка в скалата- Една купа. Направил човек отдавна, подарил. Купа - силна магия, важна. Мир, хора - ние.

Много лош откраднал. Излъгал нас. Иска война. Нас мрази. Скрил тук. Само човек може влезе и вземе. Ние големи - тясно. Анидор пратил щото малка, може пълзи тясно. Има лоша магия. Пази! Развали магия, носи купа, бяга!

Есме добре разбра обърканите изречения. Ясноо. Нищо работа! Само да влезе, да свали заклинанието на някакво магьосниче-аматьорче, което беше успяло да преметне драконите и да ги обере. Колко му е. Тя сладки, защитени с магия е краля, тук някакъв си безценен магичен предмет ще ѝ се опре.

Въздъхна дълбоко. “Момиче, момиче, каква я свърши пак! Какво изобщо очакваше! Разходчица из облаците и романтична вечеря?” Вечеря всъщност може и да има, но тя ще присъства на нея като кулинарен продукт...

Нямаше вече път назад. Погледна бездната, над която се крепеше тясната скална площадка и пропълзя в дупката.

Есме пусна светещо кълбо над главата си. Усещаше го как съска почти в косата ѝ, но не посмя да го пусне по-напред, за да не закачи някоя магическа защита.

Внимавайки за всякакви капани, бавно пролази напред. Скоро усети наличието на силна магия. Предметът явно бе наблизил. Спря се. Опита да разгадае чуждото заклинание. Беше безнадеждно. Угаси кълбото и се съсредоточи върху магическите нишки, които опасваха пространството пред нея. Почти успя да ги види. Бяха много оплетени и обезвреждането на някое неминуемо щеше да активира много други.

Докато оглеждаше нишките, усети полъх от бързи криле над главата си. Стресна се. Ох, просто прилеп.

Опааа. Прилепите минаваха свободно през капана. Ами разбира се, иначе всеки прилеп би активирал защитата.

Я прилепче ела насам. Есме овладя съзнанието на летящата мишка. Усети присъствието на много други като нея наоколо. Накара животното да лети към целта ѝ. Тук обаче се появи нов проблем. Животните, с които бе тренирала тази техника се ориентираха с очи. Прилепите “гледаха” с ушите си. Мина доста време, докато успее да се ориентира в звуковата картина, която получаваше.

Пусна този прилеп, за да не го изтощи до смърт и овладя друг. Вече по-лесно успя да го насочи. Намери предмета, който търсеше. Той подигравателно бе разположен на висок камък, като пиедестал. Само се протегни и го вземи...

Естествено, през ушите на прилепа не можеше да проследи магическите препятствия, но не се съмняваше, че бяха предостатъчно.

Хвана трети прилеп и го разходи из кухнята. Я, тясна дупка, колкото да пропълзи мишка, или змия. Ако я разшири... Даа и всичко да се срине отгоре ѝ. Не, това не става. Освободи прилепа.

“Мисли, Есме! Мисли!”

Явно единственият вход към купата е достъпен само за прилепите. Ами тогава и изходът трябва да мине през тях. Захвана се да “прихване” всеки наличен наблизно прилеп. Такова упражнение по овладяване на съзнание на много същества. Да можеше учителите ѝ да я видят... “Овладей себе си! Не се разсейвай!” Облакът прилепи почти запълни кухнята, в която беше купата. Тя го раздели на две групи, едната накара да накаца на пода. За омекотяване на удара. Другата се завъртя зад купата и я блъсна. Тя тупна глухо върху мишия килим. “Извинявайте, прилепчета!” С още удари и придвижване на групата върху пода, купата достигна място извън обсега на предпазващата я магия. Есме я грабна и пропълзя назад.

Въпреки всичко, някое от защитните заклинания се беше задействало. Есме почувства нарастващо напрежение. “Бягайте прилепи!” -внуши им да избягат от пещерата и сред ударите от профучаващи прилепски тела продължи да пълзи с гръб към изхода през тесния тунел. Уви, много бавно. Пред лицето ѝ блесна светлина, която ставаше все по ярка и гореща.

Още малко, още малко... Изходът беше твърде далече, а горещината ставаше непоносима. Скалата започна да се тресе. В следващия момент почувства, как огромни челюсти се сключват около стъпалата ѝ и я повличат навън. После ноктести лапи я сграбчиха и драконът пусна скалата пропадайки надолу. Заудря с криле по скалната стена. Есме се хвана с една ръка за врата му, с другата стискаше купата. Драконът успя да се захване с лапи за скалата.

– Качва бързо!

Есме пропълзя до мястото си на гърба му. Този път той успя да се завърти с глава надолу, пусна се и загреба въздух с криле. Зави наляво и успя да се измъкне от процепа между скалите. След което с три резки замаха ги остави далече в ниското.

Есме видя, как от цепнатината, от която избяга като по чудо изригва огън и как скалите се свличат една по една. Над тях се шураше ято полудели прилепи.

Този път летяха по-кратко. Есме позна върха Висок огън, който можеше да се види от планините, оградящи нейното село. Около него летяха поне десетина големи дракона.

Започнаха да се снишават бързо и в един момент се гмурнаха в млечно бял облак, след което изскочиха почти над земята. Кацнаха.

Съвсем неотдавна беше, когато Есме се надяваше да зърне дракон отдалече. Сега седеше на драконов гръб, обградена от десетки, а може би стотици дракони. Големи, малки, няколко “бебета”, наседали наоколо, някои кръстосали шии. От дупките в скалите надничаха още драконови глави.

- Сложи там - “нейният” дракон посочи с глава средата на пясъчната площадка, върху която се намираха.

Погледна се - изподрана, с дрехи превърнати в парцали, разрошена бе много слаба дума, с изгоряло като от много силно слънце лице и изпочупени нокти. Синините се криеха под пластове прах и мръсотия. Но едва ли драконите ги вълнуваше външния ѝ вид.

Слезе, след това, припомнила си ученото се поклони ниско. Явно това бе правилно. Всички, или поне тези, които тя виждаше сведоха леко глави.

Есме остави купата, огледа се и се върна. Никой нищо не каза. Поклони се отново. Този път не последва реакция. Тя се почуди, после се изкатери отново на гърба, на който бе доставена до тук. Изглежда и това бе правилно. Драконът разпери криле и излетя.

Когато стигнаха до гората над училището беше почти притъмняло. Майстор Анидор чакаше на поляната. Есме скочи на земята.

- **Отличен избор големи Анидор** (драконите не употребяваха думата велик, или поне не наричаха с нея хора) . **Тя ни върна Купата на ветровете. Много сме доволни. Вашата ученичка оправда Доверието!** - на своя език проговори драконът.

- **Щастлив съм, че всичко е минало добре и че сме оправдали Доверието** - на същия език отговори майсторът.

Драконът без повече церемонии разтвори криле, подскочи и прелетя над главите им. Направи кръг и се изгуби във вечерното небе.

- Да вървим - само каза майсторът. До селището никой от двамата не промълви дума.

- Такаа - след като Есме надълго разказа преживяванията си от предишния ден и бе разпитвана многократно за детайли - такааа - майстор Анидор потърка бузите си с шепи.
- Остана да решим какво да правим с тебе, момиче.

Есме седеше безмълвно.

- Всъщност, няма какво да се решава. Ти сама намери съдбата си. - Есме замръзна. Почти не си поемаше дъх - И призиванието си - продължи майсторът.

- Мога да говоря много, за отговорността, за задълженията, за спазването на **дис-цип-ли-ната** - майсторът произнесе натъртено и на срички последната дума - и за много още неща. Но този път ще ги пропусна.

Оловна тежест сякаш натисна гръдния кош на момичето.

- Знаеш ли, няма жив човек, който да е посещавал някое от леговищата на драконите. Историята разказва за няколко такива души. Но ще научиш тия събития сама.

Наставникът подпря лакти на масата и леко се наведе напред.

- Започваш усилено да учиш езика на драконите - Есме почувства, как от пълно вцепенение изведнъж олекна и сякаш започнаха да ѝ растат криле - И историята на драконите. Както историята на отношенията на драконите с хората.

- Да. И драконова магия - до колкото имаме познания върху нея. Както и продължаваш да усъвършенстваш работата с животни. Не си мисли, че си достигнала върха!

- Ще имаш много да учиш. Редовните занимания с другите също няма да пропускаш,

Есме мълчеше. Страхуваше се, че ако леко се размърда, или само отвори уста, ще полети като балон. Седеше пред великия магьосник цяла в превръзки, лицето ѝ бе синьо и подуто, цялото ѝ тяло протестираше срещу болката и изтощението, но тя се чувстваше лека щастлива.

- Надявам се, че шумът на течаща вода и еднообразните манипулации с ръцете няма да затруднят ученето. И най-вече трайното запомняне.

- ? - Есме отвори леко уста в ням въпрос.

- Защото мисля, - след кратка пауза продължи майсторът - да освободя хората от миялното помещение поне за месец - да се понаслаждават на почивката си.

- Ъ...

- А, да. И градинарите имат нужда от нова барака.

Долната челюст на Есме увисна.

*Надраскано през октомври 2013-а година от Неандерталеца Джо
под [CC-BY](#) лиценз*